

Idj. Krokfors

Kantat

vid Karlus invigningen

15. III. 1936.

KANTAT
VID KÅRHUSINVIGNINGEN

15. III. 1936

AV

HJ. KROKFORS

VÅRT NYA KOMPLEX.

MOTTO: Freud *lever* på sina komplexer.
Fröjd *bor* i vårt.

När andra gå med hämningar
och mindervärdigheter,
så bygga vi ur stämningar
oss hus och fastigheter.
O, eklärera dig du, nya hus
i armaturens blomkalksljus!

Sitt här med oss och hör, herr Freud,
hur, medan sorlet växer,
vi skakar av oss under fröjd
all världenes komplexer.
Vi ha ju bara ett, o, tack! komplex,
ett stenhus med ett träannex!

TILL GAMLA HUSET.

MEL. „Nu tror jag det“.

P-koral 76, enligt de gamle.

Nej, låt oss ta en liten sup
och minnas gamla huset,
där vi om kvällen ofta satt
och »vakade vid ljuset».
Säj, har du räkning fört och bok
på alla hundra gånger
du skalv i dina fogar för
vårt hemlands vilda sånger?
Rectissime!
Strictissime!
Skål frater amantissime!
Du skalv i dina fogar för
vårt hemlands vilda sånger.

Ej skydde vi dig, gamla kåk,
du blev oss blott för liten
och det var gott att komma bort
ett stycke ifrån streeeten.
Och när vi nu med större kraft
än förr ta del i sången,
så glömma vi dig, kära ej,
men pröva blott betongen!
Rectissime!
Strictissime!
Skål frater amantissime!
Så glömma vi dig kära ej
men pröva blott betongen!

PER BRAHE OCH VI.

Du, Golfbyx-Pelle,
jämte H. G. är du den enda
vi satt på piedestal.
Men blir du inte trött att stå?
I ditt ställe
skulle jag som P-han
mig nederslå.

Du tycker visst som vi, att vi ha bra här, Pelle,
med lån och ekonomi och allt sånt där,
som ej är någonting som borde välla
diskussion och fråga om studentbegränsning
och undervisningsministeriets bekymmer
och trassel och besvär.

Nej, Pelle, hade du ej ärg i munnen,
så skulle du för länge sedan
ha sagt oss att studentbegränsningsfrågan
var såsom ståndpunkt ren på din tid övervunnen.

Du, Golfbyx-Pelle,
lägg bort din bronsärgsmin
och kom hit nedåt kåren
då och då
och sitt med oss ibland och diskutera.
Vi ha nu här ett rätt bra näringsställe.
Och nu så här mot våren
är nästan alla dagar för de flesta,
som ej har spleen,
rätt blå,
så man har orsak titt
att rekoljera.

TERRASS OCH TRÄDGÅRD.

Här utanför skall rättnu blomma
en vår i sin perenna rikedom,
och ned i gräset till att suppa
sätter sig kanske skalden Wennerbom.

Och då blir alla studiekamrar tomma,
spartanska, byxbaknötta möbleman,
karaff och »Illustriert» och grammofon stå övergivna
för vår'n, för Wein und Weib und Sang.

Och står vår Stephan sen och lockar med sin fela
i dörren, som mot salen står på glänt,
beställer Wennerbom sin andra hela
och skjuter kategoriskt upp sin nästa tent.

ÖLKÄLLAREN.

Källare, längst åt söder,
sånger med malm och mærg
eka, och trogna bröder
viga dig, vita valvsal,
Bellman och Vennerberg.

Här mände ingen tungas
band låda vid sin gom,
här må det öppet sjungas
ut i de fria ordens
mursäkra helgedom.

Källare, vigd åt sången,
sträv som ett istidsberg,
lös du ur grådagsfången
tillvaro oss att finna
varandets rätta färg.

Källare, lär oss takets
romarvalvsenkelhet:
sten, som i sammanbrakets
stund än hålls hop i tuktad
ändamålsenlighet.

Källare, längst åt söder,
sånger med malm och märg
dåna, och trogna bröder
viga dig, vita valvsal,
Bellman och Wennerberg.

TILL KVINNAN.

Var hälsad, sena tiders fria kvinna,
produkt av ärlighetens renässans!
Allt vad du vill du synes kunna vinna,
det är som inga hinder för dig fanns.

Vi stod oss gott mot tjugotalets sänkta-
och tunga- ögonlocks-psykologi.
Nu stryker den, som får ur glitterdränkta
en breddside, sin flagg och drejar bi.

När »vid den yttersta och sista gränsen»
vår statistik förkunnar överskott
av kvinnor överallt och konkurrensen

om män en osedvanlig skärpa fått,
är du, o Eva, högsta kvintessensen,
som någonsin ditt svaga kön har nått.

ÅBO 1935

ÅBO TIDNINGS OCH TRYCKERI AKTIEBOLAG

KANTAT

vid invigningen av Åbo akademis
studentkårs studenthem

Av Hjalmar Krokfors

Tonsatt av John Rosas

I.

DEN SKEPPSBRUTNE

Ej står skeppsbruten annat åter
än fly till människomisshandling.
— Jag gav mig hän. Och nu upplåter
en ny distans för mig sin hemlighet.
Vad förr jag trott var lag ej mera
gäller

ej människornas sätt att se;
att rik är den som fordran ställer
men fattig den som nödgas ge.

Du slösare vår glädje räddat,
när njugghet stod med handen tom,
och ur gemenskaps värme bräddat
vår själ till randen med din rikedom.

Så vill jag tacka dig som lät mig finna
ett redbart hjärtas tro och glöd
där bön om bistånd ville vinna
blott hjälp för hemlöshet och nöd.

Och när jag lämnat dina stränder
och vattnets mörker ljusen släckt
välsignar jag och tackar dina händer,
dem du så varmt till skänk och avsked
räckt.

II.

DEN GIVMILDA

Jag såg ditt armod,
utblottad steg du fram
av vattenvreden allt du ägt berövad.
Och innan än din mun
förmådde forma orden till en bön om
hjälp
mitt hjärta bistånd bjöd
och gav som ögonblicket krävde.

Jag velat ge dig mer än så,
ja, om jag rätt därom; mitt eget liv
att du utav dess kläna virke kunnat
timra
ur det förflutnas grundval, utforskad,
ett nytt och lyckligt, leende och ljusst
till viloplats, till väg och genomgång
mot ljusnad framtidens morgonrand.

Ej vill jag binda, fångsla ej,
vad kommande dig möter,
det möter du med hjältes lugn
beprövad, du som gått
till viljan oskadd genom havets lut,
igenom maktens tänder.
Men när du rest mot nya land
och vänlig medvind fyllt ditt mörka
segel,
jag väntar länge vid min strand
att sång en gång
för lyssnarhjärtat sjunger dina nya
öden

III.

SE DIG EJ TILLBAKA

Vad du gjort,
var det ringa,
var det stort,
kan det gömmas,
var det ärligt ment
rakt och rent
kan det glömmas.
Självbespegligt var det sport
blott för mesar
men för resar
lyder kort
budet: bort,
bort med tanke,
håg och arm
frisk och varm,
bort till nya värv som väntar
framtid gläntar
på sin port,
fort att fylla nya under
flyende sekunder.

Stryk ibland
stenmjöl från din hand,
ryggen sträck.
När du vilat
käck
grip din slaggas skaft,
möt ditt berg
med din eld, din märg,
med din mannakraft.

IV.

HEMKOMST

Här gick vi i vår drömös dungar
mången gång
och foten slant i regn på stigar hala.
Nu skingras nattens dis i vind och
soluppgång
och vikens gryningsmummel höres tala.
Att egen grund beträdes foten vet
och stiger fram ur årslång väntans
gömmen
och vandrar gripen i den verklighet
som skymtat gäckande i dimman och
i drömmen.
Solskivan lyftes över bergen, varmt
och blitt,
Athenas träd ur sina grenar skakar
fukten
och löven lyser mjukt och silvervitt
och måsar lyfter bländande i bukten.
Och deras skri är kärt och kärt som
aldrig förr.
Det ropar oss ur deras fräna stämma,
att det som slutits hårt står nu med
öppen dörr,
att vi är hemma, hemma, hemma.

Vid utförandet av kantaten medverkar:

Greta Liesegang (sopran)
Erik Dahla (baryton)
Rolf Kullberg (recitation)
Brahe Djäknar och
Åbo Stadsorkester
Dirigent: Tonsättaren